

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE

de AL. MIRODAN

● Teatrul Național „V. Alecsandri” din Iași *

Spectacolul de la Iași e o reușită: alert (așa cum e scrisă și piesa, pe o scrimă de replici cu fandări și riposte imediate), deseori spiritual, elegant și nuanțat, calități mereu supraviețuiește și potențate de regizorul George Rafael.

Izbită, interpretarea echipei de bărbați: Dorin Varga (Şeful-Gore), Virgiliu Costin (Costică) și Boris Olinescu (Horațiu). În cele două personaje gemene, Dorin Varga a făcut dovada unui farmec irezistibil, intuind ușor ceea ce îl apropie sau îl deosebește pe Gore de Şef, dozându-le cu inteligență impulsurile, reacțiile, personalitatea. Discret în plasarea poantelor, rafinându-și tot timpul — chiar în fața publicului — umorul, Virgiliu Costin a fost un Costică încântător; de remarcă, la acest interpret, felul judicios cu care își filtrează, în rolurile contemporane, experiența rolurilor comice din repertoriul clasic; ele dobândesc astfel un plus de distincție artistică. Boris Olinescu (Horațiu) și-a desfășurat cu convingere funcția de „corp străin” în ambianța spectacolului, cu punctări oportune, cînd pe blazarea, cînd pe isteria personajului.

Tinăra Cristina Deleanu (Magdalena) s-a arătat cît se poate de harnică și plină de zel în încercarea de a se apropia de eroina principală, dar zborul ei a fost mereu plafonat. Cu alte cuvinte, o interpretare corectă, în litera textului, dar lipsită de strălucire. Aceeași observație s-ar putea face și în legătură cu Elena Bartok (Ofelia), a cărei voce cu frumoase rezonanțe de cello n-a fost valorificată din cauza unei vizibile lipse de dezinvoltură.

Scenografa Doris Jurgea a creat un cadru de comedie agreabil, în care replicile de duh au avut spațiu și aer. Dar se pune din nou întrebarea, cum încădrăm în spațiul scenic, astăzi, interiorul intim. E încă un motiv de dezbateri concrete și creatoare pentru artiștii din capitala Moldovei.

Fl. P.

● Teatrul de Stat din Tg. Mureș **

În transcripția scenică a echipei de la Tg.-Mureș, piesa lui Mirodan se luminează dintr-un unghi neașteptat. Centrul acțiunii îl ocupă Magdalena și „problema” ei, care se cere imperios și urgent rezolvată; întreg spectacolul urmărește cu consecvență desfășurarea acestei rezolvări. Interpreta Magdalenei, actrița nu de mult absolutentă Anca Roșu, creează imaginea complexă a tinerei femei care s-a lăsat pentru o clipă înșelată în idealul ei de fericire și dragoste. Această Magdalena — grațioasă și fragilă, dezamăgită și dezgustată de părelnicia iubire a lui Horațiu — crede cu emoție în imaginea „Şefului”, plăsmuită de bogata și tumultuoasă ei viață interioară. Anca Roșu a dat un contur intens aspirației spre fericire a eroinei, capacității ei de a construi o viață adevărată. Înzestrată cu sensibilitate și expresivitate în mișcare și voce, ea transmite vibrant bucuria Magdalenei de a descoperi valorile umane ale lui Gore.

O prezență actricească care se impune de asemenea, dînd o particulară consistență lui Horațiu, deține actorul Valentino Dain. El a reliefat cu subtilitate egoismul, cinismul, meschinăria personajului, acordînd un accent de sinceritate sentimentului pasional dar adevărat pentru Magdalena.

Fără îndoială că sarcina actricească cea mai dificilă i-a revenit lui Dinu Cezar, interpretul rolului titular. Dovedind o reală îmbogățire a resurselor sale actricești, Dinu Cezar alternează elegant cele două imagini, cu imperceptibile schimbări fizionomice, încercînd să și descopere acele resorturi lăuntrice care animă pe fiecare în parte. „Şeful” creat de interpret a căpătat însă unele contururi schematice

* Regia : George Rafael. Scenografia : Doris Jurgea. Distribuția : Dorin Varga (Şeful-Gore) ; Cristina Deleanu (Magdalena) ; Boris Olinescu (Horațiu) ; Virgil Costin (Costică) ; Cornelia Gheorghiu, Elena Bartok și Eugenia Nedelcu (Ofelia) ; Sergiu Tudose (Inovatorul) ; Florin Samleu (Un băiat de zece ani).

** Regia : Eugen Mercus. Scenografia : Arh. Liviu Popa. Distribuția : Dinu Cezar (Şeful-Gore) ; Anca Roșu (Magdalena) ; Valentino Dain (Horațiu) ; Vasile Vasiliu (Costică) ; Valentina Ianeu (Ofelia) ; Ion Chițoiu (Inovatorul) ; Dukasz Peter (Un băiat de zece ani).

și accente rigide. Lui Gore, actorul i-a conferit o nobilă delicatețe sufletească, un elan candid și tineresc, umbrat totuși de un abur de vagă melancolie poetică, de o oarecare lipsă de robustețe, care acuză o fragilitate improprie personajului. L-am fi dorit totuși pe „șeful sectorului suflete”, în ipostaza sa imaginară, mai aproape de chipul „cosmonautului sufletului omenesc”, iar în ipostaza reală, mai aproape de meteorologul care nu pregetă să înfrunte gerul și arșița și e altruist din... egoism.

Dinu Cezar (Șeful) și Anca Roșu (Magdalena) în spectacolul de la Tîrgu-Mureș

Spectacolul regizat de Eugen Mercus cucerește spectatorii prin sobrietatea, discreția mișcării scenice și fluiditatea alternării planurilor. Aceasta, la unison cu cadrul scenografic conceput de arhitectul Liviu Popa cu bun-gust și simț al funcționalității. Fără să aibă un deosebit relief comic, montarea de la Tg.-Mureș folosește replica spirituală a lui Mirodan, nu atât pentru „poanta” ei (poate chiar o exploatează prea puțin), cât pentru plămuierea unei atmosfere de farmec. În această atmosferă, un accent de șarjă nepotrivit aduce actorul Vasile Vasiliu, interpretul lui Costică. Dacă tinerețea sa scenică conferă adjunctului un aer băiețesc cuceritor, amuzant și simpatice, îngroșarea laturii „bahice” depășește caracterizarea

voită de autor și nu aparține personajului. Este și un șablon comic. Regia a rezolvat cu originalitate scena audiențelor, proiectând-o de asemenea în imaginația înfierbîntată a Magdalenei, aducînd așadar personajele în interiorul camerei ei; dar respectivele interpretări — Ion Chițoiu (Inovatorul), Maia Indrieș (Ofelia) — n-au avut deplina încărcătură polemică ce le revenea în contextul acțiunii, subliniind prea puțin ofensiva „Șefului” împotriva unui cortegiu de rămășițe ale moralei burgheze. Spectacolul de la Tg.-Mureș se înscrie însă ca o reală reușită a colectivului secției romîne, atît în valorificarea scenică a piesei originale, cît și pe drumul maturizării lui artistice.

M. I.

● Teatrul de Stat din Pitești *

Șeful sectorului suflute a intrat în preocuparea colectivului de la Pitești îndată după apariția sa pe scena bucureșteană. Ca o ispită. Și ca o problemă. Textul lui Mirodan obligă în general pe interpreți să renunțe la retorism, la deprinderi mecanice. Iată de ce colectivul piteștean, abordînd acest text cu disponibilitate la jocul sincer, spontan, la care invită spiritul piesei, a și dat valoare spectacolului. Principalul merit în regia lui J. Stopler este de a fi ridicat interpreții la o vibrație unică, de a fi dat omogenitate și coeziune unui colectiv în care se mai întîlneau pe ici-pe colo înclinații spre manierism, spre efuziuni desuet-patetice, spre forme pe care în general căutăm să le eliminăm din arta noastră scenică. O dată realizate ritmul fluent și spontaneitatea în dialog, regizorul a căutat să obțină de la interpreți și o descifrare analitică a biografiei personajelor interpretate, adîncirea problematicii lor, să le stimuleze posibilitățile de natură să dea maximum de expresie eroilor.

Păstrînd măsura, neavîntîndu-se spre vibrații cărora nu ar fi putut să le reziste (cu lipsa unei experiențe pe care, firesc, interpretul nu o are încă), tînărul absolvent Nicolae Dinică a adus o prezență creatoare în dublul rol al „Șefului”-Gore. În postura Șefului, actorul a reușit, prin străduință, să dezvăluie convingător trăsături ale activistului comunist visat de Magdalena: îndrăzneț, puternic, uman, intransigent față de vechi. Interpretul a adăugat febrilității personajului o stăpînire de sine care reține tensiunea lăuntrică permanentă — mai mult sugerată decît exprimată direct. N-ar fi fost însă rău dacă tînărul actor ar fi angajat, în lupta cu „uritul”, cu mediocritatea, cu necinstea, pe lîngă aplomb și siguranță de sine, mai multe nuanțe comice, mai multă sprinteneală în replică, o mai dezinvoltă alter-nare a ironiei cu violența polemică. Sensibil și cald în Gore, N. Dinică mai avea de muncit pe linia sudării într-o imagine artistică unitară a celor două tipuri distincte.

Interpreta Magdalenei, Ileana Focșa, a căutat să realizeze aspirația eroinei spre frumos, spre o viață mai luminoasă. Personajul pretindea însă folosirea unei palete mai bogate în inflexiuni psihologice, pentru a dezvălui saltul spre luciditate al eroinei, bucuria ce însoțește procesul cîștigării demnității umane și a unui rost adevărat în viață. S-au remarcat în spectacol interpretarea lui Const. Zărnescu — descoperind în Horațiu egoismul și superficialitatea acestui „exploatare de suflute” —, și a lui Ion Focșa, care l-a reconstituit cu haz, din replici și gesturi elocvente, pe Costică.

În realizarea atmosferei spectacolului, o contribuție deosebită a adus-o scenograful Emil Moise. Elegant, de bun-gust, decorul decupează în linii simple și armonioase camera Magdalenei, și reușește, prin sistemul glisării a două panouri, să faciliteze perceperea celor două planuri: cel real și cel imaginar.

Strădania depusă în această stagiune de colectivul Teatrului de Stat din Pitești pentru a valorifica *Șeful sectorului suflute* și *Punctul culminant* exprimă judicioasă și entuziasta lui preocupare de a oferi spectatorilor o imagine a tendințelor înaintate din dramaturgia noastră originală.

* Regia : Jean Stopler. Scenografia : Emil Moise. Distribuția : Nicolae Dinică (Șeful-Gore); Ileana Focșa (Magdalena); Const. Zărnescu (Horațiu); Eugenia Laza (Ofelia); Ivan Dumitru (Inovatorul).